

deres Børn tilgode, men som nu alene afhænge af en Underkastelse, hvorved de kunne vente det som en særdeles Godhed og Naade. Jeg er virkelig ikke i den Stilling, at jeg har noget at beklage mig i den Henseende, men jeg finder det ikke forsvarligt, at vi skulle udsætte den Sag, om ogsaa vi selv ikke kunne have Nytte deraf, vi, som ere Selveiere, og som kunne tænke, vor Familie og vore Børn de høye altid en lykkelig Stilling ved deres Penge eller ved deres heldige Stilling, som de ere komne i formødest den Stilling, som Frederik den Sjette gav Impulsen til ved at fremskynde Selveiendom i Slutningen af forrige Aarhundrede. Hvor det er fremskyndet, der hersker nu en Velstand, som er Fæstebondestanden fremmed, og vi skulle derfor ikke nu være ligegyldige ved, om denne Lov kommer frem eller ikke, og derfor haaber jeg, det maa være en ganske uskyldelig Bevæggrund til, at jeg stemmer for denne Lov.

Raben: Jeg kan paa ingen Maade stemme for, at det os nu foreliggende Udkast bliver ophøiet til Lov. Jeg skal iøvrigt aldeles ikke trætte det høje Things Opmærksomhed eller spille dets Tid med at indlade mig i nogensomhelst Diskussion, angaaende Eiendoms- og Fæsteforholdets Natur og Bessaffenhed; det vilde kun fremkalde Modbemærkninger, og saaledes vilde det kunne gaae længe, og alt Dette vilde blive til slet ingen Nytte. Jeg vil blot bemærke, at, forsaavidt der forleden er blevet anført nogle Citater af en stor Jurist her i Landet, hvem jeg iøvrigt ogsaa respekterer, saa vil jeg imod disse Citater bemærke, at de ærede Rigsdagsmænd maaskee kjende, hvad en anden udmærket Jurist, nemlig Høiesteretsassessor Mourier, i sin Tid har sagt for det Modsatte. Vi ville saaledes lade, hvad disse to store Jurister have sagt, gaae aldeles op imod hinanden; enhver Mands Overbeviisning er god for ham selv; for ham kan det være Alt, men for os Andre er det ikke paa nogensomhelst Maade noget Beviis, at En eller Anden har den eller den Mening. Jeg har Meget imod denne Lov, ikke alene med Hensyn til dens Tendents, men ogsaa med Hensyn til en Mængde af de forskjellige Punkter, den omhandler. Jeg vil imidlertid ikke omtale det, fordi Tiden nu er rykket saa

vidt frem, at jeg virkelig troer, at hele Discussionen om denne Sag for Dieblisset er aldeles ubetimelig, da der ikke kan komme nogensomhelst Resultat. Resultatet af disse Forhandlinger vilde kun blive, enten, at de ikke blive færdige, eller at Thinget maatte ved Afslutningslister berøve Noget Ordet, hvilket ikke bør skee i en saa vigtig Sag som denne, hvor man hverken skal spille eller lege med Eiendomsretten. Jeg vil blot sige, at jeg stemmer imod Loven, og skal blot hertil føie, at, naar flere af De Herrer sige, at Selveiendom i sig selv er gavnligere og rigtigere end Fæste, og at vi derfor maae have en tvungen Afløsning, saa er der et overordentligt stort Spring i denne Slutning; thi Diemedet helliger aldeles ikke ethvert Middel, som man dertil bruger, og, fordi Fæste bør afløses af Selveiendom, er det dog paa ingen Maade sagt, at det netop skal skee paa denne Maade, som her er foreslaaet. Jeg stemmer saaledes imod, at dette Forslag bliver til Lov.

J. A. Hansen: Jeg tager kun Ordet, for at udtale min Glæde over, at, som jeg haaber, om saa Dieblisset den Reform, hvorom der her er Tale, vil gjøre et meget stort Skridt fremad paa sin Bane til at blive Lov. Lovgivningsmagten er deelt i tre Afdelinger; den første Afdeling har givet en saadan Lov sit Bifald. I November 1848 udtalte, som jeg forleden Dag tillod mig at oplyse, den daværende Regjering sin Beslutning at ville fremme en saadan Lov om Fæstevæsenets Aføsning, grundet paa Retfærdighed og Billighed; jeg haaber, det andet store Skridt fremad vil skee idag, idet den anden af den lovgivende Magts Afdelinger idag vil udtale sin Villie med Hensyn til denne Reform, og, at den tredje Afdeling snart vil følge efter — holder jeg mig overbeviist om. At der er gaaet saa lang Tid hen fra 1848—1853, forinden denne Deel af den lovgivende Magt er kommen til at udtale sin Villie, ligger, som vi Alle vide, ingenlunde i nogen Modstand mod Reformen i denne Aføsning af den lovgivende Magt; men det ligger i Tidsforholdene og i denne Sags vigtige Bessaffenhed, der har foranlediget store Arbejder paa dens forskjellige Stadier her i Thinget, saaledes at Tiden til at give den sin endelige